

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Asan/13/2018
Identifikačné číslo spisu: 2016200655
Dátum vydania rozhodnutia: 30.04.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2016200655.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov JUDr. Mariána Trenčana a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu (v konaní sťažovateľ): EURO-DISKONT Slovakia s. r. o., so sídlom Staničná 1522/20, Holíč, IČO 45 232 903, zastúpený: JUDr. Václav Sosna, advokát, so sídlom Námestie slobody 2, Skalica, proti žalovanému : Národný inšpektorát práce, so sídlom Masarykova 10, Košice, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č.k. 43Sa/29/2016-58 zo dňa 11. septembra 2017, ECLI:SK:KSTT:2017:2016200655.2, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 43Sa/29/2016-58 zo dňa 11. septembra 2017 zrušuje a vec krajskému súdu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Konanie pred orgánmi verejnej správy

1. Inšpektorát práce Trnava (ďalej aj „prvostupňový orgán“) na základe vykonanej inšpekcie práce začal voči žalobcovi správne konanie vo veci uloženia pokuty, v ktorom mu rozhodnutím č. R 212/2/2015/SE zo dňa 03.05.2016 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) uložil podľa § 7 ods. 3 písm. i) zákona č. 125/2006 Z.z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o inšpekcii práce“) a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) pokutu vo výške 5.000,- Eur pre porušenie povinností vyplývajúcich z predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a) štvrtom bode zákona o inšpekcii práce tým, že:

a. žalobca „porušil dňa 02.09.2014 zákaz nelegálneho zamestnávania, s fyzickou osobou P. A. (nar. XX.XX.XXXX), ktorá vykonávala pre zamestnávateľa závislú prácu - dokladanie a vykladanie tovaru a vykonávanie inventúr a nemal uzatvorený pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu, čím porušil ust. § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. a) zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov“;

b. žalobca „využíval závislú prácu fyzických osôb P. H. (nar. XX.XX.XXXX) v čase od 06.09.2014 do 20.10.2014 a P. P. (nar. XX.XX.XXXX) v čase od 02.09.2014 do 04.10.2014, ktoré vykonávali pre zamestnávateľa závislú prácu - dokladanie a vykladanie tovaru a vykonávanie inventúr, mal s nimi uzatvorený pracovnoprávny vzťah podľa osobitného predpisu na základe dohody o vykonaní práce zo dňa 28.08.2015 a nespĺnil si prihlasovaciu povinnosť voči sociálnej poisťovni, podľa osobitného predpisu (§ 231 ods. 1 písm. b), čím porušil ust. § 3 ods. 2 v nadväznosti na § 2 ods. 2 písm. b) zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov“.

2. Proti prvostupňového orgánu podal žalobca odvolanie, ktoré žalovaný rozhodnutím č. OPS/BEZ/2015/5441 zo dňa 19.09.2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“) zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

II.

Konanie pred krajským súdom

3. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca v zákonnej lehote žalobu na Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) a navrhol zrušiť prvostupňové aj napadnuté rozhodnutie a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Napadnuté rozhodnutie považoval za nezákonné a nesprávne, pričom poprel, že by sa dopustil porušenia zákazu nelegálneho zamestnávania a nespĺnenia prihlasovacej povinnosti voči Sociálnej poisťovni.

4. Podľa žalobcu napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci; v rozhodnutí uvedený skutkový stav, ktorý vzal žalovaný za základ svojho rozhodovania, je v rozpore so skutočným skutkovým stavom a je aj v rozpore so skutkovým stavom vyplývajúcim z obsahu administratívneho spisu (najmä z obsahu listín, na ktoré žalovaný bezdôvodne neprihliadal); a v konaní došlo podľa žalobcu k podstatnému porušeniu procesných ustanovení Správneho poriadku, ktoré malo za následok vydanie nezákonného rozhodnutia vo veci samej.

5. Žalobca tvrdil, že žalovaný pri posudzovaní zamestnávania pani A. zjavne vychádzal z nedostatočného a chybného zistenia skutkového stavu a právny názor žalovaného o nadbytočnosti navrhovaných výsluchov vychádza z nesprávneho posúdenia veci. Tvrdil, že pani A. dňa 02.09.2014 nevykonávala preňho závislú prácu, došlo k formálnej chybe v písaní a preto navrhoval výsluch svedkýň, pričom práve odmietnutie vykonania tohto dôkazu malo za následok nedostatočne zistený skutkový stav. Namietal aj proti názoru žalovaného o neprípustnosti čestného vyhlásenia.

6. Vo vzťahu k neprihláseniu zamestnankýň do Sociálnej poisťovne uviedol, že obe zamestnankyne boli nepretržite prihlásené, pretože došlo k prechodu práv a povinností z pracovnoprávnych vzťahov z predchádzajúceho zamestnávateľa v dôsledku predaja časti podniku. Preto sa žalobca podľa svojho názoru nedopustil nespĺnenia tejto prihlasovacej povinnosti.

7. Žalovaný v písomnom vyjadrení k obsahu žaloby navrhol žalobu zamietnuť, pričom uviedol, že správne orgány spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti preukázali spáchanie správneho deliktu spočívajúceho vo využívaní závislej práce bez uzatvorenia pracovnoprávneho vzťahu. Poukázal na relevanciu evidencie dochádzky za príslušný mesiac a mal za to, že pripustenie čestného vyhlásenia je vecou voľnej úvahy správneho orgánu a že podľa § 39 Správneho poriadku môže čestné vyhlásenie urobiť len účastník konania.

8. Takisto žalovaný nepovažoval za relevantnú argumentáciu o predaji časti podniku, ani o porušení zásady ne bis in idem. Tvrdil, že nebolo potrebné vykonať ďalšie dôkazy (výsluch svedka), s ohľadom na existujúce dôkazy.

9. Žalobca v reakcii na toto vyjadrenie uviedol, že sa žalovaný nedostatočne venoval jeho návrhom na

dokazovanie, jeho postup bol formalistický a arbitrárny.

10. Krajský súd po prejednaní veci na nariadenom pojednávaní vyhlásil dňa 11.09.2017 rozsudok, ktorým žalobu podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) zamietol ako nedôvodnú a žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania. V odôvodnení rozsudku uviedol, že zistenie skutkového stavu správnymi orgánmi je postačujúce a neboli zistené žiadne procesné pochybenia v procese dokazovania. Z predložených listinných dôkazov podľa súdu vyplýva, že pani A. vykonávala pre žalobcu dňa 04.09.2014 prácu bez založenia pracovnoprávneho vzťahu, čo preukazuje výpis z registra poisťencov Sociálnej poisťovne. Okrem toho mal za nepochybné, že žalobca nesplnil povinnosť prihlásiť dotknuté fyzické osoby, keď si túto povinnosť splnil až po začatí výkonu práce.

11. Ďalej uviedol, že je vecou správneho orgánu, či svedkov vypočuje, ak to nie je nutné na zistenie skutkového stavu. Poukázal na to, že pri preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu sa súd v zásade obmedzí na otázku, či vykonané dôkazy, z ktorých správny orgán vychádza, nie sú pochybné, najmä kvôli prameňu, z ktorého pochádzajú alebo pre porušenie niektorej procesnej zásady správneho konania. Žalobné námietky podľa krajského súdu neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, skutkový stav bol náležite zistený a objasnený.

12. Pokiaľ ide o posúdenie otázky prechodu práv a povinností na žalobcu kvôli predaju časti podniku, bolo podľa krajského súdu zrejmé, že žalobca v kritickom čase disponoval statusom zamestnávateľa, čo vyplýva z uzavretých dohôd o vykonaní práce zo dňa 28.08.2015, preto nie je námietka žalobcu dôvodná.

13. Uloženie pokuty na dolnej hranici zákonom stanovenej sankcie so zohľadnením absorpčnej zásady považoval krajský súd za náležite zdôvodnené.

III.

Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenie žalovaného

A)

14. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f/, g/ S.s.p. a navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie, alebo zmeniť rozsudok tak, že sa zruší prvostupňové aj napadnuté rozhodnutie a vec sa vráti žalovanému na ďalšie konanie.

15. Sťažovateľ namietal proti pochybeniam krajského súdu pri zisťovaní a hodnotení skutkového stavu, pri interpretácii a aplikácii právnych predpisov a pri procesnom postupe. Tvrdil, že sa nedopustil vytýkaných správnych deliktov. Krajský súd podľa neho konal formalisticky a arbitrárne, jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné, okrem toho súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia.

16. Krajský súd si podľa sťažovateľa nekriticky osvojil nesprávne skutkové a právne závery správnych orgánov a nevykonal navrhnuté dôkazy, konkrétne výsluch svedkov. Súd nevykonanie dôkazu ani adekvátne nezdôvodnil, len uviedol, že je vecou správneho orgánu, či svedkov vypočuje alebo nie.

17. Sťažovateľ videl nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť rozsudku v tom, že sa krajský súd nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa k obsahu a významu predložených čestných vyhlásení a významu zmluvy o predaji časti podniku pre skúmanú vec. V nedostatočnom odôvodnení videl sťažovateľ aj odklon od judikatúry. Tiež namietal proti nesprávnej a formalistickej aplikácii právnych noriem o nelegálnom zamestnávaní.

18. Ďalej sťažovateľ uviedol, že sa nesnažil vyhnúť odvodovej ani daňovej povinnosti spojenej so zamestnávaním, tiež nedošlo ani len k riziku vzniku škody, pričom poukázal na úmysel zákonodarcu.

19. Právne posúdenie veci krajským súdom podľa sťažovateľa nie je jednoznačne určiteľné, avšak keď sa súd stotožnil s právnym posúdením správneho orgánu, došlo podľa neho k nesprávne právnemu

posúdeniu veci súdom. Okrem toho tvrdil, že krajský súd nesprávne právne posúdil otázky vykonávania dôkazov, prechodu práv a povinností pri predaji časti podniku, a porušenia zásady ne bis in idem.

20. Sťažovateľ označil za sporný postup žalovaného, ktorý ignoroval skutočný vecný obsah listinných dôkazov, ktoré nesprávne vyhodnotil ako čestné vyhlásenie podľa § 39 Správneho poriadku. Podľa sťažovateľa však táto listina preukazovala pre konanie rozhodujúcu okolnosť, pričom na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Touto argumentáciou sa však krajský súd podľa sťažovateľa nezaoberal, čo popiera celý zmysel správneho súdnictva.

21. Rovnako sťažovateľ vyčítal krajskému súdu, že sa bližšie nezaoberal jeho námietkou, že v dôsledku prechodu práv a povinností z pracovnoprávnych vzťahov v dôsledku predaja časti podniku na sťažovateľa trval pracovnoprávny vzťah s príslušnými zamestnankyňami, celý čas boli nepretržite prihlásené do Sociálnej poisťovne a mali vyplatenú mzdu aj príslušné odvody za celý odpracovaný čas.

22. Takisto sa krajský súd skutkovo ani právne nezaoberal porušením zásady ne bis in idem, keď sťažovateľ namietal, že už bol sankcionovaný zo strany Sociálnej poisťovne, pričom podľa § 19 ods. 5 zákona o inšpekcii nemožno uložiť pokutu osobe, ktorej bola za to isté porušenie predpisov uvedených v § 2 ods. 1 písm. a) právoplatne uložená pokuta alebo iná majetková sankcia iným orgánom podľa osobitných predpisov.

B)

23. Žalovaný sa v písomnom vyjadrení k obsahu kasačnej sťažnosti iba stotožnil s napadnutým rozsudkom, ktorý považoval za vecne správny a zákonný.

IV.

Právne závery kasačného súdu

24. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (ďalej len „kasačný súd“ alebo „Najvyšší súd“) preskúmal rozsudok krajského súdu v medziach sťažnostných bodov (§ 438 ods. 2, § 445 ods. 1 písm. c/, ods. 2, § 453 S.s.p.), pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 2 písm. a/, § 145 ods. 2 písm. c/ S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), vo veci v zmysle § 455 S.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyselne dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná v tej časti, kde sťažovateľ brojí proti nepreskúmateľnosti rozsudku.

25. Sťažovateľ vytyka krajskému súdu, že sa viacerým žalobným bodom vôbec nevenoval, alebo ich len arbitrárne vyhodnotil ako nedôvodné. Okrem toho namieta proti právnomu posúdeniu veci krajským súdom v súvislosti s otázkami vykonávania dôkazov, prechodu práv a povinností pri uzavretí zmluvy o predaji časti podniku a porušenia zásady ne bis in idem.

26. Pokiaľ ide o námietku porušenia sťažovateľovho práva na spravodlivý proces najmä nedostatočným odôvodnením rozsudku, túto považoval kasačný súd po preskúmaní rozsudku v kontexte spisového materiálu a sťažovateľových námietok za opodstatnenú. Krajský súd predovšetkým ignoroval námietku o porušení zásady ne bis in idem, pričom ide o námietku, ktorá by v prípade svojej dôvodnosti musela mať za následok nezákonnosť rozhodnutia žalovaného. Kasačnému súdu sa z vyjadrení účastníkov konania ani z obsahu spisu nepodarilo zistiť nič bližšie o konaní a rozhodnutí, na ktoré poukazoval sťažovateľ (číslo rozhodnutia R 91/2015/SE), hoci žalovaný v napadnutom rozhodnutí uviedol, že sťažovateľ bol sankcionovaný za iný skutok. Krajský súd sa mal touto námietkou zaoberať a podrobiť tak prieskumu túto časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, hoci je pravdou, že ani samotný sťažovateľ nedoložil k žalobe toto iné rozhodnutie, ktorým argumentoval. Je však potrebné pripomenúť, že vo veci ide o uloženie pokuty za správny delikt, teda ide o správne trestanie. Preto musia byť aplikované vyššie

nároky na spoľahlivosť skutkových zistení a tiež na oporu rozhodnutia správneho orgánu v administratívnom spise.

27. Ďalej je kasačný súd tej mienky, že sa krajský súd nedostatočne venoval skúmaniu postupu žalovaného, ktorý nevykonával navrhovaný výsluch svedkov a dokonca odmietol aj akokoľvek prihliadnúť na písomné (čestné) vyhlásenie samotnej zamestnankyne pani A., ako aj vedúcej prevádzky pani E. B., teda osoby, ktorá podľa svojho tvrdenia mala nesprávne zaznačiť počet odpracovaných hodín pani A. do príslušného výkazu. Tento výkaz bol pritom jediný dôkazný prostriedok, z ktorého správne orgány dospeli k záveru, že pani A. dňa 02.09.2014 vykonávala pre sťažovateľa závislú prácu. Na argumenty sťažovateľa, ktorými toto skutkové zistenie žalovaného spochybňoval, krajský súd vlastne nijako nereagoval, obmedzil sa na konštatovania, že je vecou správneho orgánu, či svedkov vypočuje alebo nie, resp. že zistenie skutkového stavu zo strany správnymi orgánmi je treba považovať za postačujúce.

28. Kasačný súd má za to, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu v bode 11 bez bližšieho vysvetlenia vychádza z hypotézy, že v tejto veci nebol výsluch svedkov potrebný. No nemožno si nevšimnúť, že jedinou listinu, z ktorej vychádzal žalovaný (evidencia dochádzky), sťažovateľ spochybnil a ako svedka navrhol osobu, ktorá mala vykonať zápis do tejto listiny a tiež samotnú zamestnankyňu. Obe pritom vo svojom vyhlásení priamo popreli obsah tejto listiny.

29. Kasačný súd si okrem toho všimol, že vo výroku prvostupňového rozhodnutia sa výslovne uvádza, že pani A. vykonávala prácu pre sťažovateľa - dokladanie a vykladanie tovaru a vykonávanie inventúr. V listine obsahujúcej evidenciu dochádzky sa pritom neuvádza druh vykonávanej práce. Ďalej nie je kasačnému súdu zrejmé, aké boli okolnosti výkonu práce pani A. pre sťažovateľa v predajni potravín, ktorú mal podľa tvrdenia sťažovateľa a predloženej zmluvy o predaji časti podniku prevádzkovať sťažovateľ až od 04.09.2014, teda až po údajnom porušení zákazu nelegálneho zamestnávania dňa 02.09.2014. Správne orgány ani krajský súd však predloženú zmluvu prakticky nijako nezahrnuli do svojich úvah, ani sa nezaoberali jej vierohodnosťou (sťažovateľ pritom tvrdí, že k uvedenému dňu sa menili aj registračné pokladnice, čo tiež zostalo nepovšimnuté). Napokon kasačnému súdu nie je zrejmé, o aký výpis z registra Sociálnej poisťovne oprel svoj záver krajský súd (bod 10 jeho odôvodnenia), keď fotokópia registračného listu pani A. na č. l. 10 administratívneho spisu prvostupňového orgánu uvádza ako zamestnávateľa nie sťažovateľa, ale „Ing. Karol Lacko - NOBA - MERK FOOD“.

30. Pokiaľ teda sťažovateľ navrhuje relevantné dôkazy (svedectvá), ktorými chce vyvrátiť jediný dôkaz žalovaného (evidencia dochádzky) o tom, že bez príslušného právneho vzťahu zamestnával pani A., a zo strany správneho súdu dostane bez podrobnejšieho zdôvodnenia iba odpoveď, že skutkový stav je zistený dostatočne a je teda prakticky na ľubovôľu správneho orgánu, či navrhnuté dôkazy vykoná alebo nie, je podľa kasačného súdu tento záver krajského súdu naozaj nepreskúmateľný. Kasačný súd zdôrazňuje, že účastník správneho konania, proti ktorému sa vedie konanie o uložení pokuty, nie je v tomto konaní „do počtu“, ale má reálne procesné práva, na ktoré je nutné prihliadať a umožniť ich riadne uplatnenie.

31. Kasačnému súdu sa tiež javí ako nesprávne vyhodnotenie predložených vyhlásení oboch potenciálnych svedkýň ako a priori neprípustných čestných vyhlásení zo strany správnych orgánov. Je treba dať za pravdu sťažovateľovi, že treba na ne nazerať ako na jeden zo zákonom dovolených dôkazných prostriedkov, s ohľadom na uvádzané skutočnosti im treba priradiť dôkaznú hodnotu, posúdiť z nich vyplývajúce informácie a tie vyhodnotiť z hľadiska ich vlastnej vierohodnosti a aj v súvislosti s ostatnými dôkazmi. Tomuto problému sa však krajský súd tiež vôbec nevenoval, hoci išlo o jednu z podstatných žalobných námietok.

32. Ďalej kasačný súd považuje za potrebné, aby krajský súd venoval pozornosť otázke prechodu statusu zamestnávateľa na základe spomenutej zmluvy o predaji časti podniku, zvlášť s ohľadom na to, či správne orgány overovali sťažovateľom namietané skutočnosti, teda že obe zamestnankyne (pani H. a

pani P.) boli zamestnankyňami už predchádzajúceho zamestnávateľa, ktoré boli nepretržite prihlásené na potrebné poistenia. Pritom by sa zrejme žiadalo aj doplnenie úvah o vzťahu vytýkaného porušenia zákona k cieľu právnej úpravy. Kasačný súd si totiž všimol, že obe zamestnankyne boli prihlásené síce dodatočne (po zákonnej lehote), ale k dátumu 01.09.2014. Nie je zo spisu zrejmé, či teda boli tieto zamestnankyne z tohto dôvodu vystavené nejakému riziku alebo či reálne hrozila nejaká ujma verejným financiam. Aj napriek abstraktnej konštrukcii správneho deliktu (zodpovednosť za protiprávny stav bez ohľadu na zavinenie) je tak treba skúmať a zrozumiteľne vysvetliť, či pri sťažovateľom tvrdenom spôsobe nadobudnutia postavenia zamestnávateľa mu nesvedčí priaznivý a na zmysel jednotlivých ustanovení dbajúci výklad zákona.

33. V prípade, keby sťažovateľ využíval pracovnú silu týchto dvoch zamestnankýň nie na základe dohody o vykonaní práce zo dňa 28.08.2015, ale na základe pracovnoprávneho vzťahu, do ktorého vstúpil nadobudnutím prevádzky na základe zmluvy o predaji časti podniku, bolo by problematické prinajmenšom vymedzenie skutku v prvostupňovom rozhodnutí, kde správny orgán uvádza využívanie práce na základe tejto dohody.

34. Kasačný súd dospel k záveru, že krajský súd sa dostatočne nevenoval viacerým vyššie popísaným problémom, čo znamená, že nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 440 ods. 1 písm. f/ S.s.p.). Preto kasačný súd rozhodol tak, že rozsudok podľa § 462 ods. 1 S.s.p. zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

35. Kasačný súd poukazuje na § 139 ods. 2 S.s.p., podľa ktorého správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé, pričom odôvodnenie súdneho rozhodnutia má okrem konštatívnej časti obsahovať aj posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkázanie na ustálenú rozhodovaciu prax. Túto kvalitu napadnutý rozsudok nedosahuje.

36. Úlohou krajského súdu v ďalšom konaní bude dôkladne sa zaoberať žalobnými bodmi a riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vo všetkých relevantných sporných bodoch. Takisto je potrebné sa riadne vysporiadať s návrhom sťažovateľa na vykonanie dokazovania.

37. Kasačný súd vo vzťahu k návrhu sťažovateľa na priznanie odkladného účinku kasačnej sťažnosti uvádza, že s ohľadom na ex lege odkladný účinok kasačnej sťažnosti v tejto veci (§ 446 ods. 2 písm. c/ S.s.p., ako uvádza aj sám sťažovateľ), nebolo potrebné priznávať ho aj samostatným výrokom kasačného súdu.

38. Právo na náhradu trov kasačného konania bude predmetom rozhodovania krajského súdu v zmysle § 467 ods. 3 S.s.p.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.